

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. Magos qui Christum adorarunt fuisse reges.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

CAPUT XI.

Quâ Veneratione Christum Natum
adorarint Magi.

DE Magorum profectioe, & profectiois ducē
differimus: nunc porro dicendum, quā sub-
missione, quanto in omnes posteros exemplo pueru-
lum, qui nihil divini ultra humanam speciem præ-
ferre videbatur, sint venerati, cum Matthæus dicat:

Matth. c. 2. Et procedentes adoraverunt eum.
vers. 11.

§. I. Magos, qui Christum adorarunt,
fuisse Reges.

Triū Ma-
gorum ad-
miranda
Christi ad-
oratio.

DIximus de Magorum admirandâ profectioe,
hac tamen longē admirabilior adoratio, quā
vagientem in grano lectulo infantiam venerati
sunt tres isti sapientissimi Regum. Tres, ajo: neque
enim ego glossationem illud audio, quod plures tri-
bus confingit; sed neque Iansenii, aliorumque opi-
nionē probo, qui Reges fuisse negant. Majoris apud
me ponderis est Augustini, Chrylostomi, Theophy-
lacti, Eusebii, Prosperii auctoritas, quā ut tam fa-
cile illis regios honores ademptam eam. Nam & do-
ctissimus Tertullianus regium nomen illis tribuens,
Magos Reges, inquit, serē habuit Oriens, & Damascus Ara-
bie retrō deputabatur, antequam transscripta esset in Syro-
phanicem ex distinctione Syriarum, cuius tunc virtutem Chri-
stus accepit, accipiendo insignia ejus, aurum scilicet & odores.
Huic sententiæ accedens Arnoldus Carnotensis, Re-
ges, ait, Arabum & Saba ab Oriente egressi secuti stellam in-
soliti luminis, gembus curvatis, & hinc desuente purpurâ,
IESVM nostrum pannosum adorantes venerati sunt. Quam
non ambigē illud suum oraculum de tribus his Re-
gibus pronuntiavit Iliās, qui omnem pæne terram
tenebris & caligine operiendam, Hierosolymam ve-
rō inuitato nitore colluendam, divinitus jacti olim
prævidens, Et ambulabunt, inquit, gentes in lumine tuo,
& Reges in splendore ortus tui. Sed & Iesaii Prophetæ
carmina à Tharsicis, Sabæis, Arabicis Regibus fe-
renda munera clarissimè attestantur. Ipsa certè do-
na, quæ deprompserunt, & thesauri, quos Christo
Deo aperuerunt, regios apparatus illos esse æstiman-
dos, conjecturam faciunt probabilissimam. At Hero-
des, inquit, non eā pompâ, quæ Reges hospites de-
cussit, aut excepisset, aut dimississet exceptos videtur.
Sit ita: sit hoc certum, cuius tamen sacram paginam
testē non habemus, sint non ut Reges ab Herode ha-
biti; an Herodianâ superbiam nefcis, ad quam etiam
subitus pavor accessit & trepidatio? Superbiâ inflatus
præ se uno neminem agnoscebat Regem, trepidatio-
ne turbatus, hospitalem curam non satis curæ habe-
bat; unum illud agitabat animo, quâ ratione regnum
sibi stabiliret, recens natum Regem tolleret; remotos
illos Arabiæ Regulos non curabat. Certum est mihi;
hos ab Arabiâ Dominos, & tres numero, & dignitate
Reges, & rerum scientiâ sapientes, & ideo dictos
Magos fuisse.

§. II. Hos Reges, non fuisse maleficos, sed sapientes
Astrologos. Aliquid de Regum palatiis.

Hic mihi litem intendunt scriptores aliquot duce
Origene, cui malefici, & nescio qui præstigia-
tores hi sancti advenæ visi sunt. Ego Origeni mul-
tam salutem dico, & hinc valere jubeo. Licebit mihi
cum Anselmo, Leone Pontifice, Isidoro, Cypriano
rectius sentire, & Anselmi verbis dicere, Non male-
ficos, sed sapientes Astrologos fuisse, & verbis Epi-
phanii, spectandorum siderum arte polluisse. Atque
si Hieronymum audimus, triplex apud Persas fuit

Apud Per-
sas triplex
fuit genus
si Magorum.

A Magorum genus, è quo illorum nonnulli doctrinâ
& facundia nobilissimi, qui rejeclis aliis epularum
lautiis, farinâ solum & oleo victarunt. Ex horum
sectâ hos Magos fuisse, incredibile non est. Iure igi-
tur inter admiranda numero; quod ultimus Oriens
diademata sua subjecerit illius Infantuli cunis, quem
proximi accola ignorarunt; quodque regius sanguis
in sordente caula illius puelli plantulas laeserit ol-
culis, quom nemo Bethleorum civium vel domo di-
gnatus est: & nisi pecudes nutum præbissent ho-
spitium, nec tecto quidem à se inclementem bru-
mam excludisset. Et tamen Reges ab ortu subire non
verentur hoc ipsum pecudum receptaculum, ante
infantem in terram ruere non cunctantur hac ipsâ in
casâ, ah quali & quâ malè materiâ! Aliter certe
Reges habitare consueverunt. Cambyses, Xerxes, &
Darius, pæne ut Diâ habitarunt. Horum alter apud
Susam & Ecbatana in fano quodam sacrosus nulli te-
mere notitiam sui moris pandebat; sed circumspic-
batur admirabili regiâ, cuius tecta fulgebant eboris
nive, argenti luce; flammis ex auro & electri clari-
tate. Lumina verò alia præ aliis erant. Porta ferrata
& muri adamantina firmitate: ante fores viri
fortes, stipatorisque regalium laterum tutelâ per-
vigili custodiam per vices sortium sustinebant. Innu-
mera divisa officia inter alios, inter quos Aures Re-
gis & Imperatoris Oculi quidam vocabantur: per
quæ officiorum genera, Rex ille ab hominibus Deus
credebatur, cum omnia quæcumque ibi gerebantur,
à suis ille talibus & Oculis & Auribus discebat. Si
talem regiâ, talem & comitatum orientales illi
Proceres reperissent, adhuc esset quod miraremur,
si intueremur Reges ipsa limina ore tam prono salu-
tare, regis vestigiis sponte tam blanda jactare basia.
Et quis jam admirandi modus sit, cum cernamus in
vilissimo tuguriolo ad pauperculi Infantuli pedes,
Regum hæere oscula, cum tamen hinc nihil oculos
incurreret, quod Regum vertices infra panniculos
illos inclinaret. Humana hinc cernebantur omnia, imò
ne vix humana quidem. Lectulus sanè non hominū
sed pecudum ului serviebat, & cetera qualia? in qui-
lini regii ne vestigium quidem præ se ferebant; no-
biliozum equi sæpe mollius cubant & pretiosius,
quàm orbis Monarcha. Equi Caligulae Cæsaris ebur-
nea præsepia habuerunt: rerum Dominus vix è ces-
pite & cannis palustribus stratum impetravit. Sci-
mus quæ ipsorum olim Principum & Regum fuerint
domus, quæ vel cellaria populos capiebant; quarum
vel columnæ tantum, seu marmore variæ, seu
ære solidæ, exercitus clauderant: jam laquearia vi-
tro & ebore curiosè cavata, columnis aureis sulca,
parietes argenteo calamine intecti, aut massis au-
reis solidati, splendore proprio irradiabant, ut diem
suum sibi domus faceret, licet nolente sole. Iam in
pavimentis pæne gemmæ calcabantur. Urbem Romam
assumat Plinius, bis totam cinctam domibus
principum Caii & Neronis, & hujus quidem (ne
quid deceat) fuisse auream. Tuam patientiam terra!
monstra hominum & portenta urbes totas, palatia
sibi statuunt, aurisque ædificant, & cæli architectus
& mundi totius opifex vix pauperimâ casulâ hospita-
tatur, vix in effossa cavernâ diviticulum recipitur.
Ah! quàm disparibus domiciliis homines, & homi-
num conditor inverfantur! En tuguriolum angustū,
quod rustica manus virgæa vinxit crate, oblitum lu-
to, cuius latera algæ & stipulâ clausit, quod in procli-
ve ad imbrium decursus disposita fronde textit, ven-
tis & omnibus injuriis cæli pervium. In hoc tam ma-
gnifico penetrati inter bestias cum virgunculâ & sene
Puer Hebræus habitat.